

Spitzner Péter

Made in China

összebújnak a hajók,
égő raklapok tűzénél
melegednek;
túl késő van
csak úgy hirtelen
az iszapgondokba merülni.
apró, sárgás emberek
-talán koboldok-
jönnek, mennek,
s titokban a dokk
lángnyelveire felcsavart
forró álmaikkal
vasalják arcuk és ruhájuk
ráncait.
tudod, nyugaton botoxot
használnak.

Villon én vagyok

dohányfüst foszlányában pár öreg meg én
iszunk, közben megújítjuk az ősi magyar
nyelvet: „hé kölök, shörér bohod enyém!”
Ő Pista volt, én Villonnak vallottam magam.
nevetnek s nagyot kortyolnak. koszorú kerül
fejemre, kezemben sötét rozsdás szegek,
pogány lelkem betonkeresztben feszül,
részegnek hisznek engem a részegek.
mert ők azt mondják zöld, esetleg sárga,
így hiába álmodok én kéket és lilát,
megkopott vágyaim hét toronyba zárva.
kitaszít... csak kitaszít a világ.

Egy kirakat előtt

karon ragadtak a szürke hétköznapok,
és átsiettünk a piroson, kikerülve
a ködből kivágott, ázott papíreembereket,
a villanyoszlopot, egy málló telefonfülke
unottan legyint, könnyed Pató Pál effekt.
egészen a használtruha-boltig rohantunk:
átlátszó vágyak mögé bújt próbababák
és műanyagszerelem, hamu-szürke aktjuk
társa a hétköznapoknak, a grafit-könnynek
egy kávé nélküli hétfő reggelen,
társa mindannak, amiért írok. minek
a szem, a rothadó fogak, nem kellene
az arcvonások, és nem kellemes én sem magamnak.

Mielőtt elindulsz Afrikába

Az abroszt bámulod, a plafonra rátapadt a reggel.
A szemetesben karton-mosoly, már nem gyűjtöd
szelektíven az érzelmeket, nincs semmi haszna,
minden egyre megy – mondod -, arc is, papír is gyűrött.
Mert mindig egyedül voltál, vagy miután apád elment
(csak ide a boltba, egy percre; faladba karcolt
rovások számolják a névtelen éveket), emlékszem,
egyszer sétálni vitted Bodrit, az aszfaltrajzot.
Csak lassan húl ki a tea, kopognak az asztalon
beszakadt körmeid. Mintha váróterem lenne a konyha,
kezedbe táskát, mögéd vonatot képzelek. Csészéd
felborult, a magány lágyan simul alakodra